

Fald ikke større Indtægter, end at de rigeligt blive slugte af Driften af de ny Baner.

Der er nævnt Lønningslovene, og der er ogsaa af det ærede Medlem for Slagelse (Lange) med Rette nævnt, at vore Materieludgifter ville stige. De Herrer erindre jo, at det ærede Medlem for Slagelse og jeg havde den Opgave i sin Tid i mange Aar at paavise, at vort Materiels Vedligeholdelse var utilladelig slet. Det ærede Medlem for Slagelse gav praktiske Eksempler derpaa. Jeg tillod mig at sammenligne vort Jernbanebudget med det engelske Jernbanebudget og fik det Resultat ud, som de Herrer maaske svagt ville erindre, at vi bruge pr. kørt Togkilometer mindre til Vedligeholdelse end de engelske Baner, uagtet de engelske Baner ellers paa alle Punkter bruge mindre end vi. Det har ogsaa vist sig, at i 1904—05 brugte vi 700,000 Kr. paa denne Konto, 1905—06 1,400,000 Kr., 1906—07 2,100,000 Kr., og i Aar vil det blive 2,800,000 Kr.; med andre Ord en stadig Stigning, som har været nødvendig paa Grund af de Herrers egen Politik. Heri ligger i Virkeligheden en Oprejsning for den Kritik, som er kommen frem her i Folketinget fra mange Sider over Statsbaneadministrationens Tilbageholdenhed i denne Henseende, og vi kunne nu indkassere denne Indrømmelse, som Generaldirektoratet har givet det ærede Medlem, der talte i Gaar.

Den højtærede Minister vil nu maaske sige: Naar De altsaa indrømme, at Banerne ville volde noget Tab, hvorfor ville De saa ikke give mig de ny Takstlove? Jeg vil dertil sige, at de ny Takstlove have den daarlige Egenskab, at de hvile paa en ganske enkelt Samfundsklasse og hvile uforholdsmæssigt haardt med henvend 1 Mill. Kr. paa denne. Og i det Øjeblik den højtærede Minister vil huske, at vi give neppe 750,000 Kr. om Aaret til Industri, Handel og Haandværk paa Finansloven — jeg regner ikke Redningsvæsenet med —, vil det forstaas, at det er noget haardt at paalægge Handel og Industri en Ekstraskat paa 1 Mill. Kr., naar vi ikke en Gang give saa meget i aarligt Tilskud til Handel og Industri. Derfor tror jeg, den højtærede Minister maa finde sig i, at det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) paa sit Partis Vegne har taget meget køligt mod de ny Skattelove.

Det ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard) har jo holdt en Tale, der i sig selv er meget rigtig, om, at Statsbanerne skulle betale sig, og henviste til andre

Steder, hvor de betale sig endnu bedre. Men en af Aarsagerne til, at Statsbanerne betale sig andre Steder, er, at man der heller ikke i den Grad har anlagt Baner, som saa at sige ere Snyltebaner i den Grad som i Danmark. Indtægterne af Banerne ville maaske gaa ned eller i hvert Fald ikke forøges, og der kan ikke være Tale om Forrentning, naar vi nu vedtage de ny Baner. Jeg vil spørge: Skal det, at vi i en eller anden Egn af Landet anlægge Baner, som ikke forrente sig — ja, det forlanges jo ikke af dem, — men som ikke en Gang betale deres daglige Drift, være Grund til Takstforhøjelser over hele Linien? Med andre Ord, naar Banerne ikke betale sig i den Grad, som det ærede Medlem for Æbeltoft ønsker, ligger Grunden i, at han og hans Parti lige saa vel som Reformpartiet have været ret ivrige for Baner, som, finansielt set i hvert Fald, ere meget omtvistelige.

De Herrer ville maaske have lagt Mærke til, at uagtet Statsbanernes Indtægter ere gaaede ned, er Tantiemen steget. Det lyder jo egentlig mærkeligt, at Tantiemen kan stige, naar Overskuddet, af hvilket Tantiemen beregnes, gaar ned. Aarsagen hertil er, at vi have det faldende Tantiemesystem — saaledes, at medens de Tantiemeberettigede faa Halvdelen af den første $\frac{1}{2}$ pCt. efter de 2 pCt., faa de af den følgende $\frac{1}{2}$ pCt. kun $\frac{3}{10}$ osv. Derved bliver Statsbanernes Administration interesseret i, at Anlægskapitalen sættes saa højt som muligt. Hvis vi f. Eks. havde bogført Anlægskapitalen til 175 Mill., med andre Ord havde overført største Delen af § 27 paa Banernes Budget, vilde Tantiemen have været 1 Mill., og hvis man satte Anlægskapitalen til 275 Mill., vil med et Overskud som nu paa 8 Mill. Tantiemen blive 140,000 Kr. større. Det er jo et aldeles bagvendt Forhold. Det ligger noget i paa den ene Side Bevillingsmagtens Forhold og paa den anden Side i Generaldirektionens Forhold. Bevillingsmagten har maaske været lidt for smaalig, lidt for bange for, at Tantiemen muligvis kunde blive for stor, og Administrationen har haft det Ønske, da vi fik Tantiemeloven, — det kan man ogsaa se af den højtærede Ministers Motiver til Lønningsloven — at gøre denne Tantieme ikke til et usikkert Hasardelement, men til et ganske sikkert Element, hvad det kunde blive, for med de ny Takster kunde man regne, at Indtægten vilde overstige $2\frac{1}{2}$ pCt. af Anlægskapitalen. Skal man beholde Tantiemen, maa man forandre den fra en faldende til